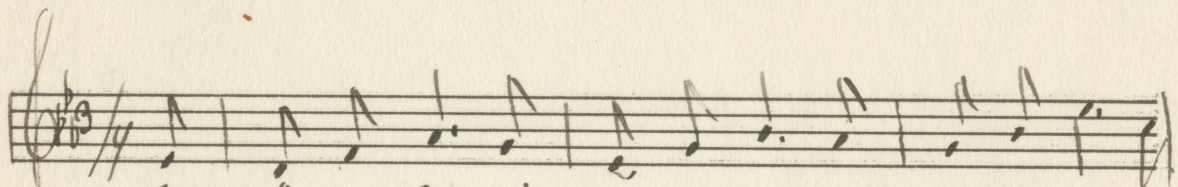

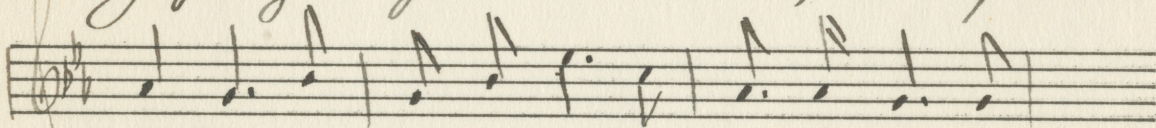
108.

Trio, Norrby,
Lia Arne.

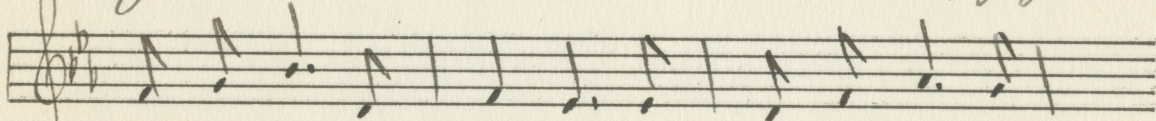
13.7.28

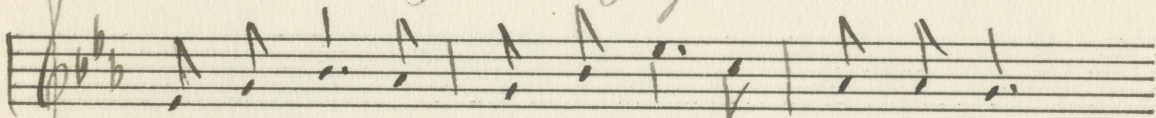
Jag såg ett ljus i Osterlång, det lyske som en

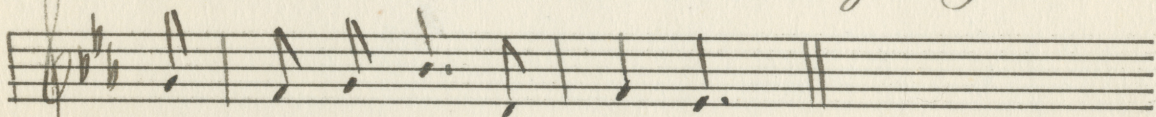
stjärna, det var så likt min lilla vän, jag

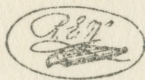
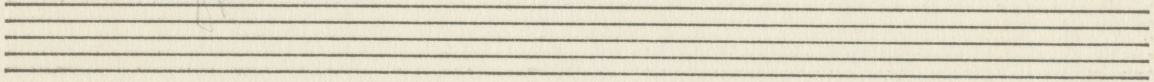
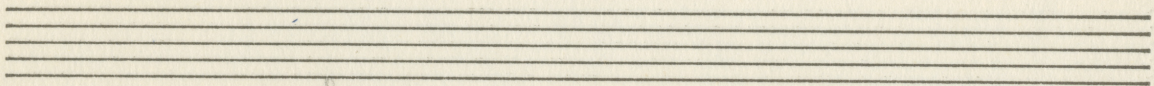
önskade så gärna, Jag tror den vännen

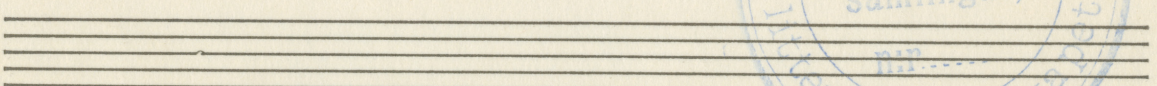
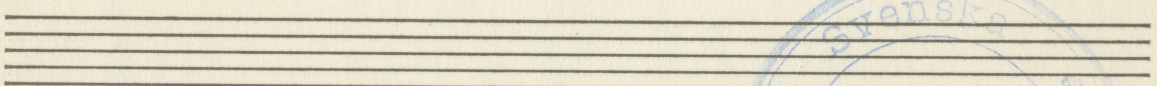
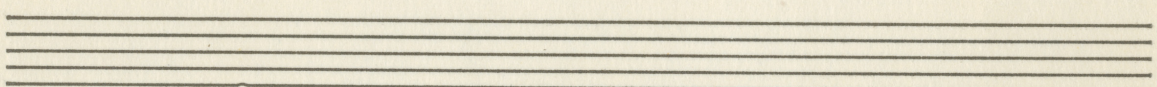
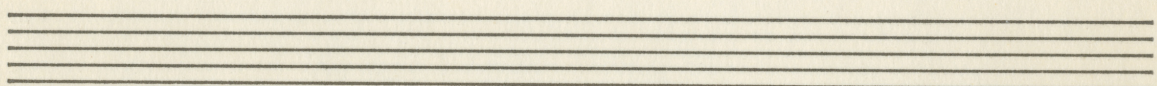
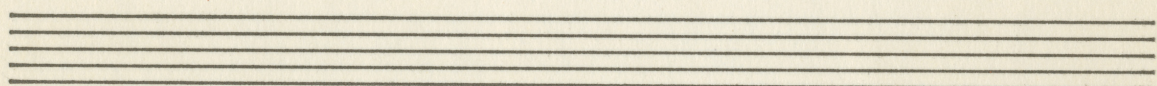
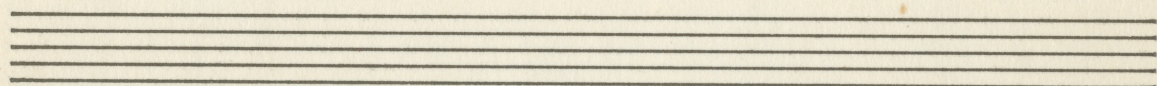
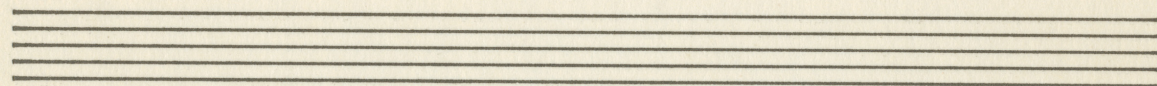
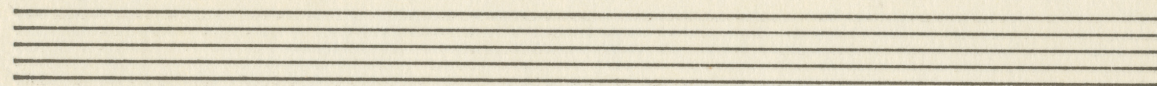
lever än, och bänder upp sin ljus igen

emellan såta vänner.

$\frac{A}{B}$ R. E. Westerlund $\frac{O}{Y}$
Helsinki-Helsingfors

Jag såg en lys i Österland.
Det lykte som en stjärna,
Det var så likt min lilla vän
Jag önskade så gärna.
Jag tror den vännen lever än
och tänkes upp sin lys igen
Emellan satta vänner.

Så långt som himlen är från jord
Så långt går du från dina ord
Som du med mig har talat.
Men vänd dig om och kom igen
och blir så när din kulla vän
Då är dig all förbitet.

Som turtduvor på grön äng
När hon sin make mistat
Hon vilas sig uppå en gren
Ja, uppå torra kvistar,
Hon flyger världen runt omkring.

291

Till dess hon finner maken sin,
 då är hon helt uttröad.

En liten fågel i en bur
 Ja, inom fyra murar,
 Han sjunger väl av sin natur,
 fast hjärtat är bedrövat,
 Men hellre vill han på fri fot
 kring vide skogar vandra,
 än sitta i en bur av guld
 och äta mat av andra.

Vad haver jag för jag har rest
 Kring hela världen vide,
 Vad haver jag för jag har läst
 Då jag så måste vide.

De göra mig stor smärta,
 Det vållar allt min lilla vän,
 som så bedrog mitt hjärta.